

1

AUGUST 2001

Dovolenky sú na to, aby si ich ľudia užívali. Lajdáci sú na dovolenke celý rok, ťažko pracujúci si ju môžu užiť iba ťažko, najťažšie pracujúci vôbec – taká je finančná spravodlivosť. Ale aj makači zarezávajúci v najvyššom tempe pracujú s víziou, že sa to raz zlomí, niekto ich vystrieda a aj oni sa dostanú k vode. Stačí iba vydržať, časom nás k vode pustia všetkých.

Detektív Krauz zúril, lebo v polovici augusta patril k tej poslednej skupine – pracoval bez prestávky už niekoľko mesiacov a voda bola v nedohľadne. Všetci v kancelárii sa už na dovolenkách vystriedali, dokonca skoro všetci z oddelenia vrážd sa už vystriedali, len on stále nič – stále slúžil. Mohol si za to sám, dobre to vedel, no zúril aj tak, lebo najväčšiu zlosť má človek sám na seba. Blbá bezmocná zúrivosť.

Jediný, kto s ním držal basu, bol jeho parťák Chosé – aj si kvôli nemu preložil dovolenku na september, ale ani to nepomohlo. Krauz zatínal zuby, očami metal okolo seba blesky, nebola s ním rozumná reč.

Chosé vedel prečo, ostatní iba niečo začuli na chodbe. Hlúpe chodbové reči.

„Ja by som ženu samu na dovolenku nikdy nepustil,“ pokúsil sa nadviazať rozumnú reč Kuky. Bol to už aspoň desiaty chabý pokus vymámiť z Krauza pravdu.

Chosé vyvalený v kresle sa prestal ovievať novinami a výstražne na krpca zagánil, no už bolo neskoro.

„Počúvaj, ty Laktibrada, Piadimužík, skaderuka-skadenoha, zasran o hlavu vyšší od kýbľa plného hovien! Keby som chcel radu, tak sa spýtam starších, a nie teba, takže si



tie svoje sprosté odborné názory na osamotené ženy na dovolenke nechaj láskavo pre seba! Okrem toho žiadnu ženu nemáš, ty ženby neschopný trpaslík, Martinko Klingáč alebo čo si, tak sklapni!“ vyštekol Krauz ako guľomet na adresu najnižšieho detektíva na oddelení.

Burger zložil noviny, pozorne ich poskladal do malého obdĺžnika, chvíľu zvažoval, či ich odložiť na stôl alebo nie, ale rozmyslel si to a našiel pre ne lepšie využitie. Mľandra vo sa začal ovievať a vyčítavo flochol na Krauzu.

„Tu počúvam, že Laktibrada, skaderuka-skadenoha, Pia-dimužík! Nieкто tu hádam číta Dobšinského – alebo sa iba vytočil? Len ten kýbeľ hovien mi tam nepasuje, inak...“

„Edo!“ zavrčal výstražne Krauz, ale z úcty k staršiemu kolegovi nechal vetu nedopovedanú.

„V poriadku,“ pokračoval mierumilovne Burger, lebo v tomto vražednom teple sa mu naozaj nechcelo hádať, „ak mu chceš vynadať, povedz mu jednoducho, že je debil, je to rýchlejšie, jednoduchšie a...“

„... výstižnejšie,“ pomohol mu Chosé z kresla a podľa vzoru staršieho kolegu pokračoval v ovievaní.

„... aj výstižnejšie,“ zopakoval Burger a kývnutím hlavy a láskavým úsmevom od ucha k uchu poďakoval do rohu kancelárie za pomoc. „Načo tie príšery zo starých rozprávok? Riško, spamätaj sa, čo je to s tebou?“

„Je toho naňho moc,“ prilieval olej do ohňa Kuky a čakal na Krauzovu reakciu. Veľmi túžil poznať jeho tajomstvo. Až sa triasol od nedočkavosti, len aby zistil, či sa chodbové reči zakladajú na pravde alebo si z ich kancelárie nieкто zase vystrelil.

Krauz prestal písať, odložil ceruzku, odtisol zošit, navalil sa na operadlo stoličky a zhlboka si vzdychol. Odkvácól a vysyčal. Pochopil, že ďalej to odkladať nemôže. Raz im pravdu povedať musí, tak prečo nie práve teraz.

Pozrel do rohu kancelárie a zdemolovane vyvalený ovievajúci sa muž v kresle mu nenápadne prikývol. Tým mal rozhodnutie o pravdivom vysvetlení schválené. Konečne sa odhodlal.

„Tak dobre, vy banda ignorantov...“

„Nie, počkaj, takto nie,“ skočil mu do reči Burger a zastavil ho vztýčenou dlaňou. „Mne...“ zaváhal, „vlastne



nám,“ rozhladol sa po kancelárii a všetky pohľady mu dali za pravdu, že *nám* je výstižnejšie, „je jasné, že si nebol na dovolenke už...”

„Od januára,“ priznal Krauz.

„... od januára, teda ťaháš v kuse osem mesiacov a musí ti z toho kvapkať na karbid, to je viac ako isté.“

„Ďakujem,“ Krauz poďakoval za prejav súcitu.

„Ale takto nie, Riško. Buď nám svoje tajomstvo povieš sám a dobrovoľne, alebo si ho nechaj pre seba, ale do ignorantov nám nadávať nebudeš. My nie sme ignoranti, my ťa ani trochu neignorujeme, naopak, my ťa veľmi pozorne sledujeme, a už hodnú chvíľu.“

„Veď práve to ma vytáča,“ zavrčal popod nos Krauz.

„A bolo by ti milšie, keby sme nepozorovali, iba rýpali ako celé oddelenie?“

„Asi.“

„Však pred chvíľou to vyskúšal chudák Kuky – ako si ho zotrel?“

„No...”

Krauz si vzdychol. Burger má pravdu. Všetci majú pravdu. Dobre to vedel. Rozhodol sa zmierniť tón a už nehrýzť.

Kuky s Váňom sa vrátili z dovolenky iba včera, Burger pred štyrmi dňami, Hanzel mal ešte týždeň, ale všetci vedeli, že Krauz ťahá v kuse celé prázdniny, lebo jeho žena sa trhla. A keď sa trhla, asi nebolo všetko v poriadku. A keď nebolo všetko v poriadku, partia zo stoštyridsaťjednotky by o tom mala niečo vedieť. Ak pre nič inšie, tak preto, aby kamarátovi pomohli, lebo v ich kancli to bolo normálne. Ale nemému decku ani vlastná mater nerozumie, takže keď sa nemé decko rozhodlo konečne prehovoriť, všetci zastrihali ušami.

„Dobre, uznávam, takže nie ignoranti, stačí iba banda?“ skúsil miernejšie Krauz.

„Na začiatok celkom slušné,“ pripustil Burger.

„V poriadku,“ prijal ponuku Krauz. „Počúvajte, vy banda...”

Burger si pohodlne vyložil nohu na stôl, Chosé sa prestal ovievať novinami, Kuky odložil sadenicu kivi na parapetu a Váňa už nenatieral rožok domácou pečeanovou paštétou. Neklamný dôkaz, že sa chystá niečo dôležité, lebo mal pred

sebou okrem obľúbenej tlačienky a vajec natvrdo aj husaciu pečienku. Keď prestal s niečím takým, znamenalo to, že debata ho mimoriadne zaujala. Až doteraz bol ticho, dovolenku Krauzovej manželky považoval za jeho súkromnú záležitosť, ale keď sa naskytla príležitosť vypočuť si pikantné podrobnosti zo života hmyzu, zbystril pozornosť aj on a už nenatieral.

„Počúvajte,“ začal Krauz a zhlboka si vzdychol, „pustil som ju samu na dovolenku, lebo si to zaslúži. Počul som už všelijaké chodbové reči, kým ste tu neboli. Aj Šaňo si ma zavolať na koberček, ale všetko sme si vysvetlili, sú to iba sprostosti. Naozaj iba chodbové reči.“

Krauz si ich premeral rad-radom, no v ich očiach čítal všetko možné, len nie pochopenie. Dokonca ani Chosé, jeho najlepší kamarát, mu to nijako neuľahčil. Chápal ho, poznal aj pozadie, ale nechal ho v tom namočeného až po uši. Krauzovi bolo jasné, že musí pokračovať a musí sa spoľahnúť iba sám na seba.

„Všetko je inak. Nie je to tak, ako rozprávajú chalani po oddelení. Ani sa nerozvádza, ani nezažívame krízu po siedmich či koľkých rokoch, ani si nikoho nenašla, ani ja nemám inú babu. Všetko je to blbosť. Jednoducho som urobil niečo... niečo... ako by som to,“ zaváhal, aby našiel správny výraz, „neštandardné, čo sa vymyká z bežného policajného chápania. Skrátka, išli na dovolenku štyri spolužiačky z výšky, najlepšie kamarátky, a išli samy. Bože, je tam toho! Jedna z nich sa vydala do Talianska a má tam barak. Sylvia nebude bývať v hoteli ani nebude sama, bude bývať na priváte u nich a bude tam manžel tej domácej. Okrem toho majú dvoch synov. Normálna komplet rodina. Manžel slúbil, že sa o ne postará, pôjdu aj na výlet do Ríma, potom po okolí, po pamiatkach a podobne. Všetky štyri sú vydaté, nielen moja, a všetci manželia súhlasili, nielen ja, tak čo? Pozrite...“

Krauz zalovil pod doskou stola a vytiahol pohľadnicu. Za posledný týždeň ju vytiahol asi tisíckrát, nemohol sa pomýliť, našiel ju okamžite.

„*Bacioni dalla Calabria!* Božteky z Kalábrie! Pozrite, tu majú dom – a druhý majú v Ríme. Dobré sa vydala, potvora.“



Krauz sa nahol k Burgerovi a dal pohľadnicu kolovať.
„To v červenom krúžku je ich dom,“ vysvetľoval. „Tam je moja žena, pod dozorom.“

Pohľadnica kolovala. Detektívi z oddelenia vražd si ju prezerali s kamennou tvárou. S takou istou mu ju aj vrátili.

Nastalo ticho. Dlhé.

„Dobre, vy debili,“ rezignoval Krauz a schoval si pohľadnicu do zásuvky pod stolom. „Ja viem, o čo vám ide.“

„Tak pokračuj,“ popohlnal ho Burger a neprestával sa ovievať.

„Moja manželka je samostatná, má svoju robotu, svoje auto, má svoj voľný čas a má aj svoje peniaze. Keby mi chcela byť neverná, tak to v pohode urobí tu, u nás doma, nemusí kvôli tomu cestovať do Talianska. Jednoducho sa večer vyberie von, mne povie, že ide za pacientom alebo na aerobik, alebo na nákup, alebo čo ja viem čo, o dve hodiny sa vráti – a je to! Bohvie, kde by v skutočnosti bola, a ja nemusím vedieť vôbec nič. Ale nie je to tak, lebo...“ Krauz zaváhal. Chvíľu sa hral s ceruzkou, zvažoval, ako im čo najpochopiteľnejšie vysvetliť, čo bolo vysvetlené jemu. Napokon našiel riešenie. „Lebo!“ Zakončil.

„To chápeme,“ nechápal Burger.

„To chápete,“ neveril mu Krauz. „Tak pochopte aj to, že ja svojej žene verím. Štyri spolužiačky z výšky sa dohodli, že idú na babskú jazdu na dovolenku do Talianska za ďalšou spolužiačkou – a tá im poskytla ubytovanie, stravu aj sprievod manžela spojený s ochranou a...“

Odkášlal si a premyslel si ďalší postup.

„... a so všetkým, čo s tým súvisí. Tak z toho prestaňte robiť vedu, jednoducho moja manželka išla sama na dovolenku, a ja som preto svoju zrušil, vyberiem si ju až v zime. A teraz budem slúžiť celé leto, lebo tak sme sa dohodli so Šaňom. Punktum, bodka. Fajka zhasla. Čo chcete ešte vedieť?“

Chalani v kancli chvíľu váhali. Čakali, kto nájde odvahu.

„A si si istý, že je medzi vami všetko v poriadku? Je to v richtigu, Riško?“ našiel odvahu Burger.

„Je. Keď s tým prišla, nemal som s jej návrhom žiadny problém, od začiatku som jej držal palce a bol som rád, že baby sa konečne odhodlali a vyrazili za kamarátkou do cu-





dziny. Považoval som za úplne normálne, že chce ísť s babami na babskú jazdu. Opakujem, nemal som s tým žiadny problém, od začiatku som bol za!“

Opäť mu všetci verili, ale aj tak sa naňho podozrievať pozerali.

„Ty nie si normálna!“ zareval Krauz na manželku. „Ja som zásadne proti!“

Mohol revať, koľko chcel, bol vo vlastnej obývačke – a vo svojej obývačke si detektív môže revať aj robiť, čo chce.

„Prečo? Lebo chcem ísť sama na dovolenku? Sama bez teba? Na babskú jazdu? Čo máš proti tomu?“

„Ja...“

Krauz bol vytočený do vývršky, až mu hlas zlyhával, nedokázal odpovedať, iba zvieral fľašu piva, až mu zbeleli hánky, a bezmocne zatínal sánku.

„Ty...“ zasyčal, ale nešlo to ďalej. Ešte stále bol z jej návrhu v šoku.

„Len pokojne, miláčik, niečo ti vysvetlím,“ zašvitori-la Sylvia nacvičeným, hypnoticky upokojujúcim hlasom. „Keby som ti chcela byť neverná, tak to v pohode urobím tu u nás doma a nemusím kvôli tomu cestovať do Talianska. Jednoducho sa večer vyberiem von, tebe poviem, že idem za pacientom alebo na aerobik, alebo na nákup, alebo čo ja viem čo, a o dve hodiny sa vrátim – a je to! Bohvie, kde v skutočnosti budem, a ty nemusíš vedieť vôbec nič. Ale nie je to tak, lebo...“ Sylvia zaváhala.

Na rozdiel od svojho manžela vedela monológ doviest až do logického konca.

„Lebo ťa mám rada, ty bubko, a nemusím si odbehnúť do Talianska zakefovať, môžem tam ísť pokojne a slušne s babami pozrieť si Koloseum a navštíviť spolužiačku. Chápeš?“

Krauz si odpil z fľaše. Chcel pohotovo odpovedať, ale sotva otvoril ústa, odpoveď mu ovlažilo štavnaté odgrgnutie a začal štikútať.

„Vidíš!“

„Grrr... hik... prepáč! Ale... hik... počkaj!“ Krauz si pritlačil opak dlane na ústa, zhlboka sa nadýchol a zdržal dych. Opak dlane ešte viac pritlačil. Prestal dýchať, očervenel, stále nedýchal, ešte viac očervenel.



Sylvia trpezlivo čakala.

„Fúúú...“ vydýchol do dlane. „Ja veľmi dobre viem, že si to môžeš užiť aj tu, keby si chcela, ale uznaj sama, ako to bude vyzerat' na oddelení, keď sa o tom dozvedia chalani.“

Sylvia si prisadla k manželovi a objala ho.

„Na chalanov sa vykašlat' nemôžeš, to uznávam, viem to. Niečo im musíš povedať, to je jasné. Skúsme sa nad tým zamyslieť. Problém mojej dovolenky v Taliansku nespočítava vo financiách...“

„Veď som dostal dve odmeny za dve jarné vraždy,“ skočil jej do reči Krauz.

„A ja jednu za projekt, takže o peniaze naozaj nejde, skôr ide o tvoje ego samca, šéfa rodiny, skupiny, o dominanciu.“

„Prosím ťa, prestaň s tými psycho-zoologickými analýzami!“

„Ale ja som to vyštudovala a niečo o tom viem. Viem, že kolegovia budú reagovať presne takto. Možno stratíš pozíciu...“

„Nemám tam pozíciu, sme iba dobrí kamaráti – kolegovia.“

„A ja ti viem poradiť, ako to urobiť, aby ste ostali aj naďalej,“ privinula sa bližšie.

„Na to som naozaj zvedavý,“ zapochyboval Krauz. Hodil sa na operadlo sedačky a naširoko rozťahol ruky.

Sylvia sa privinula ešte bližšie, hoci sa bránil a odvracal tvár, aby ho perami netrafil na líce.

Chvíľu zaváhala, nevedela odhadnúť, či to myslí naozaj vážne. Napokon pokračovala, lebo bolo predovšetkým v jej záujme, aby sa dohodli.

„No počúvam!“

„Nejde o peniaze, Richard, ide o chalanov, priznaj si to. Nechceš pred nimi vyzerat' ako ťulpas. Povedz im presne to, čo som ti teraz povedala ja, povedz im doslova, že keby som ti chcela byť neverná, tak to spravím tu a s kým ja chcem, ale nechcem a nemusím preto cestovať von. A ešte jedno im povedz – to je najdôležitejšie, povedz im, že je to otázka dôvery, a vyrazíš všetkým pochybovačom a posmievačom zbraň z ruky. Použi iba jedno jediné slovo – dôvera. A uvidíš, ako to zaúčinkuje.“

Krauz si vzdychol.

„Použi iba jedno jediné slovo.“

Krauz sa dal od psychologičky pobozkať aj pohladíť po líci, ruky nechal rozťahnuté na sedačke a zahľadel sa na fľašu piva na konferenčnom stolíku. Keď si predstavil ksichty kolegov v kancelárii, prešla ho chuť aj na nedopité pivo. Iba si zhlboka vzdychol, lebo dobre vedel, že jedného pekného letného dňa sa konfrontácii nevyhne.

„A ešte jedno vám poviem, ale pochybujem, že to s vašou inteligenciou pochopíte. Počúvajte a čudujte sa. Celá dovolenka mojej manželky je iba vecou dôvery. To čumíte, čo? Ide o vzájomnú dôveru – a tým je povedané všetko!“

Krauz si ich rad-radom premeral. Sylvia mala pravdu, vyrazil im nielen zbraň z ruky, ale aj dych.

„Daj to sem,“ načiahol sa k Burgerovi a vzal mu noviny na ovievanie. Spod stola si zobral rolku toaletného papiera a nonšalantne zamieril k dverám. Kým siahol na kľučku, aj zavrtel zadkom.

„A už držte huby. Môžete ma akurát tak bozať vriť.“ Otvoril dvere a vyšiel von, ale kým sa zavreli, ešte do nich vopchal hlavu. „Ale nie najbližších desať minút.“

Potom sa dvere zapleskli.

Chosé sa ďalej bez slova ovieval, Váňa si ďalej natieral paštétu, Burger si vyložil na stôl aj druhú nohu a Kuky si z parapety vzal kvetináč. Bolo teplo, nikomu nebolo do reči. Chvíľu bolo v kancelárii počuť iba monotónne vrčanie ventilátora.

„Viete, čo je toto?“ začal Kuky a obrátil list. „Volá sa kivi a je to ovocie nového tisícročia. Vitamíny A, B, C, D, potom P, R, S, možno aj iné, minerály a tie oné... všetko, čo to má mať. Vysadíme ich s brachom vzadu za otcovým barakom a budeme ich pestovať vo veľkom. Má to jednu nevýhodu – vraj k tomu treba aj samca, aj samicu. Nevieam, ako keľujú kvetiny, ale keby to mal byť jediný zádrh, tak som ochotný pre ne zriaďiť aj bordel, len aby to sypalo. Zelovoce budú za tým šalieť, odbyť je zaručený. Keby sa chcel niekto pridať, môžete zložiť po päťsto korún základný vklad a beriem vás do firmy za spoločníkov.“

Kuky počkal, aký bude mať jeho ponuka ohlas, ale akcionári sa nehrnuli. Počkal ešte chvíľu, potom odložil črep-

ník späť na parapetu. Na podnikanie bolo naozaj horúco, uznal aj sám.

„A ešte jedno vám poviem,“ osmelil sa, keď si nikto netrúfal dotiahnuť debatu o Krauzovi do konca, „tí dvaja sa onedlho rozvedú. Žena, ktorá si ide sama na dovolenku do Talianska, nemôže byť svojmu mužovi verná. Podľa mňa je to koniec. Alebo aspoň začiatok konca.“

Znova počkal, či sa niekto zapojí, ale nikto nič, každý pokračoval vo svojej obľúbenej činnosti.

„Ste úplne mimo, alebo čo je to dnes s vami? Veď ja sa mu snažím pomôcť, tak hovorte,“ zaprosil Kuky.

Váňa si konečne naložil na chlieb, čo potreboval, a schuti si odhryzol.

„To bude stravou,“ zamumlal s plnými ústami. „Keby mu varila a chystala ako tá moja, mohlo byť všetko ináč. Verte mne, starému harcovníkovi, láska prechádza cez žalúdok, vážení,“ dokončil mumlavo a už iba prežúval.

„Váňa, ale ak láska prechádza cez žalúdok, je na mieste otázka, čo z nej na konci ostane,“ zafilozofoval si v kúte vyvalený Chosé.

Burger sa zamyslel, smutne pokýval hlavou. Za všetkých. Napokon to rozhodol sám, lebo nikto sa k tomu nemal.

„Nechajme ho na pokoji, chlapci. Je to priveľmi citlivá a osobná vec, aby sme si z neho robili srandu. Ak ju pustil samu, tak ju pustil, asi vie, čo robí. Doma si to určite vyrieši sám a v robote ťahá ako hovädo, nemôžeme mu nič vyčítať. Sám sa rozhodol.“ Poškrabal sa na zátylku a nebol z toho o nič múdrejší než predtým.

„Možno sa rozhodla ona,“ špičkoval ďalej Kuky. Kolegove vysvetlenie sa mu zdalo nedostatočné. „Aj za neho.“

„Drž už hubu, krpec!“ oboril sa naňho Burger.

„Môžem, ale myslel som si, že sme partia. Dúfal som, že držíme pokope. Ak nejde o nič, v poriadku, som ticho, ale ak potrebuje pomoc, som tu. Vlastne sme tu, či nie?“

Burger musel uznať, že krpec má pravdu. Všetci uznali, že má pravdu.

„Dobre, máš pravdu, sme tu, držíme pokope,“ pokračoval neochotne najstarší, lebo debatu o Krauzovi už považoval za uzavretú. Ale nebola. „Ak chcete počuť môj názor,

nech sa páči, poviem vám ho. Ja si myslím, že nie je nič lepšie než vypadnúť v lete na dovolenku s odskúšanou starou partiou. Nie sám, ani sama, ale s partiou. Je to záruka dobrej zábavy, príjemného oddychu, spoločného vyžitia aj vzájomnej ochrany, keby k niečomu došlo. Nie je nad to, keď si zopár odskúšaných dvojíc vyrazí do prírody. Nemusí to byť práve do Talianska, aj v Plaveckom Štvrtku je priama jaze-ro. My tam chodíme s manželkou a s partiou už roky a nikdy sa nikomu nič nestalo – všetci boli vždy spokojní. Ak mi rozumiete.“

Rozumeli. Počkal, či niekto niečo nepovie, a keď nikto nič, prestal sa škrabať na zátylku a nasrdene vyštekol: „Dobre, samu by som ju do Talianska ani ja nepustil! Tiež by som sa bál, že mi ju tam niekto prekotí. Toto ste chceli počuť?“

„To sme chceli počuť, starešina,“ ozval sa konečne Váňa a prehltoľ.

Váňa mal pravdu, presne to chceli počuť, lebo všetci policajti rozmýšľajú rovnako.

Na stole zazvonil telefón. Najbližšie bol Váňa, ale mal práve plné ruky roboty.

2

JÚL 2001

Do Chorvátska chodili už roky. Gojkov dom ich privítal ako každý rok previsnutými muškátmi cez balkón a rozpálenou zámkovou dlažbou pred garážou. Vystúpiť z auta bosou nohou znamenalo koledovať si o popáleniny druhého stupňa. Dom našli v takom istom utešenom stave, ako ho minulý rok opustili. Gojka tiež.

„Majku pičku, dobro došli! Petar! Roman! Lusija! Kako rad vas vidim!“ privítal ich starý Gojko, dal im kľúče, ukázal im, kde je demižón s rakijou, a už sa chcel porúčať. V kuchyni sa zháčil a s vážnou tvárou ukázal na ceduľku prilepenú na dverách chladničky nenápadnou magnetkou.

„Keby horelo, voláte toto číslo – hasiči,“ ukázal na prvý riadok na ceduľke. „Keby vás vykradli, voláte toto číslo, keď si zlomíte nohu, voláte toto číslo, a keby vás znásilňovali, baby,“ uškrnul sa na ženskú časť dovolenkárov, „voláte mňa. Tiež si chcem cez prázdniny užiť. Tak šťastnú a nerušenú dovolenku, Slováčkovia moji milení,“ rozlúčil sa a nechal ich dovolenkovieť.

Peter Lipan si už dávno zvykol, že v Chorvátsku je z neho Petar, iba keď mu chceli skomoliť priezvisko na Lipanič, ohradil sa. Jeho mladá priateľka Lucia sa neohradzovala ani proti komoleniu mena na Lusija, ani proti chlipným dovolenkovým pohľadom, dokonca sa nebránila ani chlipným diskotékovým dotykom, za čo si od Petra, ale aj od celej partie neraz vyslúžila ostrú kritiku. Ale kritika prišla vždy až ráno a v rámci vytriezovania s fľašou ľadového piva sa dala vydržať.

Keď už toho bolo priveľa, odbila ich: „No čo je vám!? Čo ste? Sme na dovolenke, nie? To vás zase na mňa poštvala Soňa? Alebo ste zostarli aj vy? Chcem sa baviť, je tam toho...“

Bolo tam toho – a Peter jej výstrelky na dovolenkových diskotékach tučmácky znášal, hoci tučmák nebol. Iba sa nechcel na dovolenke hádať, tak ju nechal, nech sa vyblázní. Vzal si na dovolenku o deväť rokov mladšie dievča – v tridsaťpäťke je takýto vekový rozdiel ešte stále výrazný. Možno po šesťdesiatke je jedno, či muž má šesťdesiatdeväť a žena šesťdesiat, už vysielajú na rovnakej vlne, ale v tridsaťpäťke nie. Dvadsaťšesťročná dievča si chce užívať. Aj na dovolenke. Vlastne predovšetkým na dovolenke, s tým musí každý tridsaťpäťročný starý chren rátať.

Peter otvoril kufor auta a vyložil batožinu. Bol prvý, ostatní ešte ložili po dome a kochali sa, akoby ho videli prvý raz. Videli ho už piatykrát, už piaty rok za sebou, lebo nič lepšie, nič lacnejšie než Lucia neobjavili ani v inzerátoch, ani v cestovkách. Lucia mala pri výbere najväčšie šťastie, bola z nich najmladšia, najakčnejšia, živé striebro.

„Luci, poď mi pomôcť, vyložíme sa!“

„Už idem, počkaj, iba si lognem z tej jeho grckavice!“ zakričala z balkóna.

„Je to rakija,“ zašomral si popod nos Peter a ďalej vykladal.

Peter bol s vykladaním batožiny hotový prvý, lebo bol najrýchlejší, najpohotovejší a na presuny v plnej poľnej zvyknutý, vycvičený. Peter Lipan bol policajt, nie hocijaký policajt – bol detektív z oddelenia lúpeží a kanceláriu mal iba o osem dverí ďalej od stoštyridsaťjednotky.

Iba kúsok od Krauza, Chosého, Burgera, Váňu... iba kúsok od vraždárov. Občas túžil stať sa vraždárom, občas bol spokojný s tým, čo mal. Stačilo mu, že sa s nimi pozná a že si tykajú ako kamaráti. Mať kamošov na oddelení vražd sa možno niekedy zíde.